Jezsó Ákos

Szomszédság Bár

Kézen fogva andalogtak a Nagykörúton, a Corvin mozitól, ahol megnéztek egy csöpögős, szerelmes amerikai filmet, egészen a Nyugatiig. Önfeledtek voltak és boldogok, mert végre kiszabadultak a bodori bilincsből, és itt, a milliós nagyváros kellős közepén azok lehettek, amik valójában: szerelmesek. Itt nem kellett odafigyelni, hogy ki látja őket, vagy hogy ki mit mond és gondol, mert a járdán hömpölygő esti tömeg ellenére senki sem látta őket és senki sem gondolt róluk semmit.

És ez felszabadítóan hatott.

Felolvadtak a névtelenség és arctalanság sokaságában.

Az irodalmár és Éva. Ádámról szót sem ejtettek.

Úgy volt jelen, ott, közöttük, hogy nem is volt ott, közöttük.

Láthatatlanul és kimondatlanul.

És mégis egymáséi lettek. Csakis, kizárólag egymásé.

A Nyugati mellett beültek a Szomszédság Bárba. Az irodalmár ott szokott találkozni az író-barátaival. A nagymellű Nelli presszója pont szemben, a Nagykörút túloldalán van, de a pincérlány kapitális méretei ellenére sem azt a helyet választották törzshelyül.

Ez sokkal meghittebb volt.

Az írók itt szabadon tudtak álmodozni. Kisebb a forgalom, meghittebb a légkör. Családias. Ráadásul még Norbi, a főpincér is oda-odament hozzájuk, hogy megkérdezze, meg vannak-e elégedve a kiszolgálással, meg hogy mit kérnek még, aztán addig-addig kérdezgetett, hogy rendszerint ottfelejtkezett közöttük, de ezt nem vették zokon, mert a társaság csakis az irodalomról tudott csevegni, Norbi pedig egyszer írt egy novellát, amit le is hozott az orosházi *Néplap*, s ettől már kolléga lett, s befogadták. Már csak azért is, mert a hajdanvolt nagykörúti főpincérek hagyománya mentén ő is el szokott engedni a cechből, ha látta, hogy úgysem tudják kifizetni a hajnalig tartó rendkívül fontos beszélgetés végső számláját.

Befogadták, mint ahogyan Petrót, a szakácsot is, aki Ukrajnából származó orosz volt, és olyan bájos akcentussal törte a magyart, hogy a fiatal irodalmárok rögvest megszerették. Már csak azért is, mert minden mondatát úgy kezdte, hogy „Kedves uram". Éjfél felé, amikor már egyetlen vendég sem volt éhes, csak inkább szomjas, de talán már az sem, amikor már senki sem akart enni, mégsem zárta be a konyhát, mert hátha, hátha betér még egy éhes száj, viszont kijött a szentélyéből, a fakanalak és edények közül az irodalmárok közé és bekapcsolódott a beszélgetésbe.

A magyar irodalmat nem ismerte, de a szovjetet igen.

Onnan jött.

Onnan jött, a Szovjetunióból, de oda már soha többé nem térhet vissza.

Épp úgy elillant s a múlt ködébe veszett a hazája, mint Ádám Felvidéke.

Norbi egyébként rendkívül jó helyismerettel rendelkezett. Kiválóan elboldogult a török és arab maffia körében, merthogy Budapesten már minden fel van osztva érdek és érdekkörök mentén. Mindenhova fizet, és senki sem bántja. Ez a hajdanvolt Monarchia legpompásabb városának legpompásabb útját jelentő Nagykörút vadkeletté foszlott legfontosabb szabálya. Norbi mesélte el az irodalmároknak azt is, hogy a szemben levő ház teljes első emelete az egyik politikus érdekkörébe tartozó luxus kupleráj, és a legutóbbi kormányváltás után két héttel akkora rendőrségi razziát tartottak ott, hogy a Nagykörút legnagyobb gyönyörűségére vagy fél tucat meztelelen ázsiai lány szorongott az erkélyen úgy bő fél órán keresztül. Azóta is arról beszélnek a nagykörúti boltosok, hogy micsoda gyönyörűség volt ez a razzia.

Meg hogy gyakrabban kéne kormányváltást tartani.

(Részlet a szerző Éjfélre eltűnnek a lángok *című, idén megjelenő új regényéből)*